

Jubileu diocesà a la catedral

Romà Casanova, bisbe de Vic

Com a família eclesial celebrem aquest diumenge 14 de setembre el Jubileu diocesà a la nostra catedral. Aquesta jornada és plena de sentit, perquè hi volem fer palès el que som: la gran família dels fills de Déu que peregrina en aquesta terra beneïda del bisbat de Vic. El Senyor ha volgut que la salvació de la humanitat es fes per mitjà de la història d'un poble, el d'Israel, i, en la plenitud dels temps, per l'Església, poble de Déu. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne, caminem plegats, experimentant l'acolliment i la fraternitat dels salvats per Jesucrist. Caminar junts, doncs, no és una mera relació funcional, en el sentit d'una necessitat pragmàtica, sinó que és essencial al seguiment de Crist, que neix de la fe i del baptisme. Sense l'experiència de comunitat cristiana no hi ha autèntica vida cristiana.

La celebració d'aquest diumenge ens convida a viure la fe en comunitat, amb fraternitat i esperança.

Enfortir l'acolliment mutu i la fraternitat, amb tot el que signifiquen en la quotidianitat, és un repte per a tots nosaltres. Sempre ho ha estat; però, en aquests moments en què hi ha tendència vers l'individualisme, tots hem de fer un esforç per potenciar tot el que expressi l'aspecte familiar de les nostres parròquies i comunitats; encara més, al meu entendre, en aquests moments d'emergència missionera. El buit interior i la manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones els fa cercar el que realment pugui omplir-los i els obri un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant. En aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les mateixes comunitats cristianes, amb l'amor fratern i la presència de Crist, en-

mig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostres petites parròquies han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

El Jubileu diocesà que celebrem en aquest diumenge ens duu, doncs, a enfortir més i més la nostra esperança. Hem de ser capaços de compartir el que bateja en el més íntim del nostre cor. Les experiències dels germans ens ajuden a veure que no som sols, que tots anem caminant enmig de les lluites de cada dia, sentint com Jesús camina amb nosaltres i, com als deixebles d'Emaús, ens abrussa el cor i ens obre els ulls, quan ens explica les Escriptures i ens parteix el pa. La missa dominical és la gran escola de caritat i d'unitat que, diumenge rere diumenge, som convocats a viure per ser testimonis de fraternitat i d'esperança.

